

Tři básně spisů milostného charakteru

Adam Borzič

ÚTERNÍ HLÍDÁNÍ DĚTÍ

1/

Tak rád bych mluvil tlumeně o vášni.
Ne prudké pohyby,
jen nesmiřitelná křehkost kůry.

Co bych ale řekl?

Vzít za kliku a otevřít
rovnalo by se oslněným rovnátkům v průvanu,
žádná sebejistota by mě nevytrhla prudčeji.

2/

V mraku stojí muž.
Kouření pistole se rozplývá
Nastupuje tíživá vidina lásky bez oddechu,
supí,
dýchá na vnitřní straně
stěn touhy.

3/

Nemůžu nic říct.
Nesmím v éře
obludné užvaněnosti
mlčím jako zařezaný,
zaříznuté prase.

Má oplzle žlázovitá nutnost
všechno vyslovit se taví v řídký úsvit,
ze kterého vytékají mléčné sliny.
Je to tvoje mléko, láska.
A moje zabavená výřečnost.

4/

Osmělím se kdy vyslovit
tu tunu něhy, kterou v sobě nosím,
když se skláním nad hudbou tvého těla,
ostře dojatý jak sedlák, v režimu snění
je to snadné, když se ale kouknu
do syrové díry světa,

vypadne tvoje podobizna
a její světelný povrch, i světlna uvnitř, ano,
zkrvaví mým srdcem.

5/
Současně se na tebe zlobím.
A na osud.
Nemám ani trochu chut'
omlouvat jeho zákeřné mrákoty,
naklepané kotlety,
ani tvoji nevinnost.
Ostrou vůni osidel.

Tohle už je moc.
I na gardu mých já.
Trochu jsem duší zločinec
a trochu pes.

6/
Představ si,
představ si ráno,
tak je to nejlepší,
vyleštěnou alej
a mě trochu zarostlého, jak říkám Petru Borkovcovi *Pierre*
Tak mu říkají dcery.
A jak se mi chvěje hlas,
ze strachu, že znesvětím
černé větvičky,
veverčí spěch
sklouzneme do potoka...

Je legrační, že si nepamatuješ jména
I když nás oba Milostné básně posedly...

Mráz, horko, poušť, led.
Cit'. Cit. Pierre...

7/
Vzpomínky, sedativa v kobce.

Tvůj strach mě rozněžil.
Ano, klesám únavou.
Z boje neodcházím,
byť bych nejradši padnul
na koňskou oháňku
zalitou krví slunce.
(Ale to by se nelíbilo Štolbovi.)

8/
Dnes nevím nic.
Střepy a Ty.
Vidina
Kdy bude úterý?
Bude ještě úterý?
Existuje úterý?
Mám se zeptat Krále?

Je tohle mlčení znamením,
že kohout si vytrhal pířka,
rudý zobák, plameny
klovou želatinu masa
A na dub stolu dopadají želví kapky.
Slzy v hlavě.

9/
Nejstrašnější na téhle básni je:
že
ji nechci dopsat. Že ji nemůžu

7 LET OD KORIDY

Z téhle černě mi vysychá ruka,
jak rád bych jí ustlal na nebesích,
černé asfaltové ruce –
svírá jablko mozek,
kostnatě se drží upocené prázdnoty,
a vrčí jak motorka v noční Nebrasce.

Vykřiknu:
Žíly! Žijte!
Ale kde jsou živiny? Ucpalo se spojení?
Jsem už jen hlava bez srdce
a pulsuju nad kotlem propasti?
Kus nicoty v mase?
Hniloba v konzervě?
Za mladých let jsem v tomhle sajrajtu
slychával hlučný smích Kleista
a jeho společnice Královny rakoviny,
vidával jsem jejich jasné spadané listí,
oko jezera převalující na těle
hebké myšlenky, průzračné domněnky,
valčík oblak, ráz a dva, kolmé stěny
broušeného ticha

– slunce na udičce smrti.

Co teď vidím? Jestli vůbec vidím?
Co slyším, pokud slyším...
Obklopený na smrt hloupou zemí,
provrtaný literární vrtačkou,
umazaný od mediálních sazí,
v kráteru duše skoro se dusím,
ochutnávám ucho samoty,
a jsa zbožný, děším se
hukotu v potrubí,
mám strach z vosí nenávisti,
když leštím ostrý hák...
Tak olizuju čerň,
válím ji na jazyce,
polykám hořící konce cigaret,
nádech, výdech, a další asfalt,
mlok, pulec, polibek můry,
že skočil bych z obří věže

do tryskající sliny ropy

Neskočím
 Za vším skvrny léta
 Před sedmi léty Korida
 Mezi červnem a srpem
 jediná jistota býčí chropot
 pařeníště pohlavní smrti
 Po sedmi létech
 Účetnictví plné děr
 Prasklé punčochy narvané nevyřčenými slzami
 Smutným spermatem
 A okolo plno očí
 Blyštivá klamnost
 Rád bych svolal slasti já
 Postavení Pověření Poslání
 V pavím boa vyjít na hlavní ulici
 Skloňte se! Skalpy k nohám!
 Ale z mého zraněného pohlaví dál
 vytéká zkurveně napsaná krev...

VYSVĚTLENÍ

Co je to za marnivou orgii smutku?
 Přišla snad na mejdan nalíčená prohra?
 Nebo jsem vsadil všechny běsy na špatnou kartu?
 Abych sám sobě vysvětlil tohle šílené zápolení
 se suchem na patře noci, musím se ponořit
 do zelenějších vod, musím si zaplavat
 v krajkách potracené svatby, mezi rudými
 spirálami a něžnými chaluhami, nechat se
 nadnášet obscénní něhou minulosti

Do tvého profilu se vpít
 Do tvého chlapeckého potu s tvým strašným otcem
 zahučet po hlavě znovu, na hroudě onanovat slunce
 a modlit se, aby nás hrušeň ochránila před bouřkou
 Jsi ze vzácného skla a průsvitnější dál, jsi tíhy lehounký sen
 Má dětská nemoc Mé tehdejší Vše
 Opakovaně opakovaně
 Jak Kierkegaardova herečka scházím na scénu
 Schodiště se samo sesouvá Do útroby vplouvá
 Gondola nebo rakev? Co na tom?
 Svět je uchystaný přehledně vystlaný
 novinami a pštrosím peřím
 stačí jen otevřít pusu a zpívat

Adam Borzič je český básník, překladatel, publicista a terapeut. Narodil se 14. května 1978. Debutoval ve skupinovém sborníku *Fantasia* (Dauphin, 2008), publikoval básnické sbírky *Rozevírání* (Dauphin, 2011) a *Počásí v Evropě* (Malvern, 2013). Od ledna 2013 je šéfredaktorem literárního obtýdeníku *Tvar*.